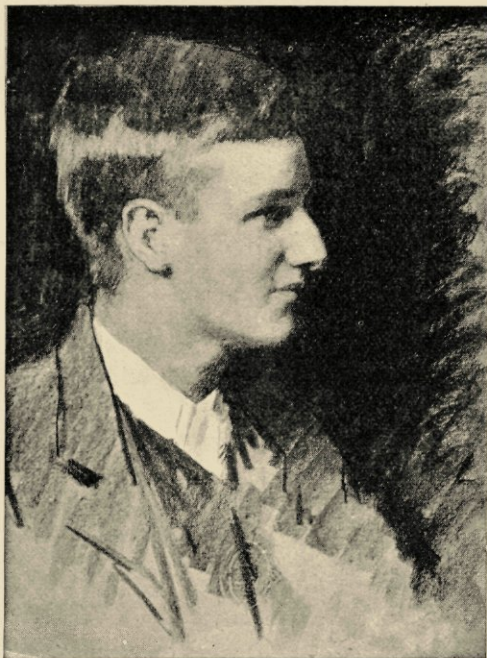

Men kan slechts zoo goed en toch zoo veel werken, wanneer men er met zijne geheele ziel bij is en altijd voorbereid.

Ijverig onder het werk is Mej. Schwartzze zoo zeer, dat ze dikwijls moet erkennen niets van het gevoerde gesprek te hebben gehoord en op vragen de meest incohaerente en daardoor soms allervermakelijkste antwoorden geeft. Doorgaans, zit ze voor zichzelf heen, half verstaanbare opmerkingen te mompelen over haar werk. Raakt men eens uit de houding dan wordt de beminnelijke toovernimf uw kleine tiran; met opgeheven penseel zit ze in de lucht allerlei haastige wenken te schrijven, die men maar zoo goed mogelijk moet zien te vatten en zeer zeker heeft te gehoorzamen.

Houtskoolteekening.
(Eigendom van Mr. G. van Tienhoven).

Voordat ze iets nieuws begint, is ze voortdurend in gedachten er aan bezig. Ze ziet, bestudeert, ontwerpt opvattingen en houdingen, achtergronden, vorm en kleur van kleding in harmonie met het model; brengt vluchtige schetsen op het papier en is niet te vreden voordat zij de juiste oplossing meent te hebben gevonden.

Wat natuurlijk niet wil zeggen, dat ze die dan nog altijd heeft en niet al het vroegere verwerpt, als bij inspiratie op eens het rechte treffend.

Toen Thérèse Schwartzze door de Italiaansche regeering was uitgenoodigd, haar portret te schilderen voor het Palazzo degli Uffizi te Florence — waarin, naar men

weet, eene galerij is met eigenhandige portretten van beroemde meesters — kon de opmerkzame bezoeker van haar atelier wel eens verwonderd zijn over het aantal aan den wand genagelde of achteloos neergeworpen fusains en pastels, vrouwen voorstellend in verschillend costuum, meerendeels groot toilet.

Op eens waren al deze ontwerpen verdwenen en stond er een doek met de schets der schilderes in gewoon werkkostuum: palet en penseelen in de eene hand, de andere boven de oogen, het licht van omhoog afsluitende, als om beter het model te zien. De kleine coquetterie, die daardoor een fraaie arm toonde en het lorgnet in de schaduw bracht, met wat er dan mocht wezen van de „uitpuilende oogen”, maakte het geheel slechts bekoorlijker.

„C'est une vraie trouvaille,” zeiden de fransche kunstenaars, toen het in